

AZ ÁG. H. EV.
MISSZIÓ-
EGYESÜLET
HIVATALOS
KÖZLÖNYE.

MISSZIÓI LAPOK

Megjel. havonta.
Előfizetési ára:
1 évre 1 pengő.
Postatakarékptz
számla 17,270 sz.

ALAPITOTTA: SCHOLTZ ÖDÖN ESPERES.

Felelős szerkesztő: NÉMETH KÁROLY.

A Missziói Lapok szerkesztősége: Lébény, Moson m

Felelős kiadó: DRENYOVSKY JÁNOS Kispest, Thököly-út 18.

És lesztek nékem tanuim . . . *)

Csel. 1, 6—8.

Ez az Ige a misszió egyik fundamentuma. Enélkül az ige nélkül minden missziói munka gyenge sajká a háborgó tengeren. Nem szabad elfelejtenünk, hogy a munka Istené. A tanítványok kérdésében van valami kényelmi szempont is. Ezzel szemben Isten munkára hívja el és küldi el a tanítványokat. Az élő egyház nemcsak az ige és szentségek körül ülő tétlen emberek közössége, hanem a misszióért élő lelkek közösségének is kell lenni. Szolgálat nélkül a lelkieledek megfizetlenülnek.

Az élő keresztyén nem spekulál. Ne foglalkozunk értelmi kíváncsiságból vallásos dolgokkal, mert Jézus azt mondja: „nem a ti dolgotok tudni . . .“ A jövődő nem ránk tartozik. A mi vallomásunk csak az lehet: Mind jó, amit Isten tézen . . ., akik Istent szeretik, azoknak minden javokra van . . . Minden munkát az bénít meg, hogy mi azon gondolkozunk, amit Isten a maga hatalmában rejtett el s nem azon, amit Isten a mi hatalmunkba adott. A tanítványság feladata: 1. erőt venni, 2. tanunak lenni.

Erővétele után lehetünk csak tanuk. Isten tanui. Arról kell tanuskodni, hogy Isten Úr. És ennél a tanuskodásnál ne lebegjenek a misszionáriusok előttünk mint példák, hanem mindenkinek azon a helyen, családban, gyülekezetben kell tanuskodni, ahol állunk. Aki a Szentlelket vette, az misszionárius és tanu. Tanuskodni lehet szóval, tettel és étellel.

Ne mondja senki, hogy rám nincsen szükség. Mindenkinek azzá kell lenni ebben a megromlott világban. Ezért kérjük az Istent, hogy adja meg az ő Szentlelkét, mert élő egyház csak ott van, ahol tanubizonyoságot tevő lelkek élnek. Nekünk nem intézményeket kell hajszolni, hanem lelkeket kell halászni. Krisztusnak lelkekre van szüksége. Bárcsak eltudnád mondani: Küldj engem Uram. Kicsinyek-nagyok, városiak és falusiak erre hív az Isten. És boldog az, akit az Ura munkában talál . . .

Most még emberek ítélik meg a munkát, de eljön majd az idő, mikor az Isten ítéli meg a munkánkat. Akkor nem néz a szemforgatásra, hanem arra, hogy jó tanubizonyoságot tettél, vagy sem. Adja Isten, hogy a magunk idejében, a magunk nemzedékében, kiki a maga helyén jó tanuja legyen az Istennek.

*) A fóti konferencián elhangzott megnyitó istentisztelet igehirdetéséből.

Külmissziói konferenciánk Fóton 1938. nov. 2.

Misszióegyesületünk évi közgyűlését mindig konferenciával köti össze miert is mindig másutt rendezi meg e vándor közgyűlést. Idén Budapesthez közel, Fóton tartotta egynapos konferenciáját. Budapestről és annál messzebről kb. 30-an jelentek meg, de azonkívül szép számmal jöttek el környékbeli gyülekezetekből is. Nagytarcsa, Csömör, Csomád több lánya névszeletben lelkipásztorok vezetése mellett vettek részt a konferencia előadásain.

A konferencia egy *gyermekórával* kezdődött, melyen szépszámú gyermekcsereg előtt Harmati Béla ósagárdi lelkész arról beszélt a gyermekeknek színes és eleven képek kíséretében, hogy a misszió egyik gyökere a hála.

A *megnyitó istentiszteletet* Németh Károly esperes tartotta, melynek oltári igéje a 2. zsoltár, igehirdetésének alapigéje Csel. 1, 6—8. volt. Igéjének arról szólt, hogy a keresztyénység eleven szolgálat, tanubizonyág Krisztusról. Tanukká kell lennünk azon a helyen ahol élünk. Abban a gyülekezetben ahol élünk. Kicsinek és nagynak egyaránt. (Az igehirdetés gondolatmenetét lapunk más helyén közöljük.)

Élénk érdeklődés mellett tartotta meg Kiss Samu nagybarátfalui lelkész előadását ezen a címen: „Az egyház és a misszió.” A misszió az egyház expanzív ereje. Minden ami él — mondotta — terjeszkedik és hódít. A fák is tavasszal kiszélesednek és terjeszkednek. Az egyes korszakok elhanyagolták ugyan a missziót, de ma életszükséglete és nélkülözhetetlen része, lényege lett az egyháznak. Ma már törvényünk is biztosítja. Mi kell a misszióhoz? Pénz, imádság, érdeklődés, áldozat, lelkihiúság. Mi ébreszti a felelősségtudatot? A szükséges ismeret. A sajtó. Cikkék, missziói igehirdetés, ünnepélyek, előadások és konferenciák. De mindenek előtt a lelkész irányítása. Igen alkalmas talaj a gyermeklélek. „A bárányok nevelésén múlik a nyáj juhállománya. Hűséges munkával csodákat élhetünk meg.

„A misszió és én” címen Wolf Lajos ceglédi esperes tartott előadást. Sorba szedte a vádakát a misszióval szemben. Ezek a vádak összezsugorodnak egybe: főlöleges, mert kevés a pénz. De vajjon mennyire volna szükség? Sokkal kevesebbre mint amennyit ki-ki szórakozásra költ. Nem nélkülözheti a missziót egyházunk, mert az egyház léte összevan kötve a misszióval. De azért sem nélkülözhetjük, mert mindig belső nyereséggel jár. Mindig több áldása volt a misszióknak visszafelé, mint kifelé. A misszió engedelmességre is megtanít. Megtanít a hűséges sáfárkodásra és ránevel az irtalmasságra. A missziót azért sem nélkülözhetjük, mert ez nevel rá a belmisszióra. És végül, legvégül mondjuk csak: a misszió Isten parancsa, minden idők számára. A misszió Isten legszentebb ügye. Ezért álljunk oda mindnyájan. Első lépésünk az, ha megindulunk és ott vagyok: én. (Az előadás teljes terjedelemben megjelent az Evangélikus Élet 45. számában.)

Délután a zsűfólásig megtelt moziteremben br. Podmaniczky Pál egyetemi tanár *vétítettképes előadásban* ismertette a pogányság lelki sötéttségét és azoknak a nagy misszionáriusoknak munkáját, kik úttörő munkát végeztek.

Esti előadásában „A csodák sora” cím alatt néhány bibliai igazságot világitott meg a misszió történetén fényében. Ilyen igazságok voltak: Az Isten gondolatai nem a mi gondolataink. Az én erőm erőtlenség által végeztetik el. Isten mérlege másképen mér mint az emberi mérleg. A világ összes missziói területeiről hozott példákkal, hatalmasokkal és ismeretlen kicsinyekkel mutatta be az előadó, hogy Isten hű marad önmagához a történelemben is.

A befejező igehirdetést Schulek Tibor katonai lelkész végezte. Ő abban a történelmi pillanatban lépett a szószekre, mikor hazánk felett Wienben a döntőbírótság kimondotta a szót. Ezekre az eseményekre hívta fel a gyülekezet figyelmét Máté 3, 1—2 és 7—12 alapján. A magyar nép — ugymond — kegyelmi időt kapott az Istentől. Kérdés, hogy megmaradt volna népünk ha kitört volna a fejük felett lógó háború. A kegyelmi időt mindig megtérésre kell felhasználnunk. Isten keresi, hogy talál-e a népünkben 50—30—20—10 igazat, hogy népünk felett ki ne mondja a halálos ítéletet. Azért hát térjünk meg!

A kedves gyülekezet vendéglátásáért, Zászkaliczky Pál helyi lelkész, fáradozásaiért, az énekkar, élükön Csepreghy Béla tanító közreműködéséért,

a Misszióegyesület világi elnöke mondott egyszerű szívből fakadó köszönő szavakat. „Isten áldjon meg titeket!”

Délután tartotta a Misszióegyesület évi közgyűlését, melyen Chugyik Pál és Zászkaliczky Pál lelkész üdvözölte a konferenciát és a közgyűlést. A közgyűlés határozatairól más helyen adunk hírt. Isten áldja meg a számadást és az új magvetést bő aratással.

Danhauser László.

Titkári jelentés

a Misszióegyesület működéséről 1937. októberétől 1938. októberéig.

„... tartsuk meg a reménységnek vallását tántoríthatatlanul, mert hű az aki igéretet tett. Zsid. 10. 23.

A magyarhoni misszióegyesület életében az 1937—38. munka év a várákozás esztendeje volt. Minden esztendő munkájának sajátos arculatja van. Voltak már esztendők, amikor túlaradó örömmel teltek meg a szívek, mert 25—50—100 évi munkáért adhattunk hálát az Istennek, de tudunk gyászos és veszteséggel telt esztendőkről is, mikor missziói munkások dőltek ki itthon és kinti missziói munkákból. Az elmúlt esztendő a sok-sok reménység után várákozásra intett. Azt hittük, hogy Isten, akit elhívott azt azonnal munkába is állítja. Azt gondoltuk, hogy Isten amikor a reménységet szívünkbe plántálja, ígéreteit azonnal valóra váltja. Az elmúlt esztendőben ennek ellenkezőjéről kaptunk kemény leckét. Isten, minden elhívott gyermekének várákozási időt szab ki. Hogy mennyi az és meddig tart, azt csak ő maga tudja és senki más. Az Úr Jézusnak negyven nap és negyven éjjel kellett várákozni. Saulusnak 3 napig kellett Damaskusban várákozni, a tanítványoknak a három esztendőn túl még 10 napig együttélni egy akarattal, hogy megkapják az isteni kibocsátó parancsot. Luther Mártonnak 10 hónapot kellett Wartburg csendjében időzni, Kunst Irénnek másfél évtizedig kellett csendben várákozni az elhívás szent pillanatától kezdve a kiküldetésig. Misszióegyesületünknek is meg kell tanulni várákozni ha Isten megmutatta, hogy vannak kész lelkek, kik szolgálatba kívánnak lépni. Nemcsak nekik, de nekünk is szól ez, mert Isten akar bennünket erre megtanítani.

Tudjuk mindnyájan, hogy várákozni igen nehéz. Megvártni valakit mindig könnyebb, mint nekünk várákozni. De aki csodákról beszélni akar, aki alkotásokban gyönyörködni akar és Isten királyságában munkát vállal, annak mindig meg kell tanulni várákozni.

Jelenleg nincsen magyar evang. misszionáriusunk. Akik vannak azok is várákoznak. Ez látszólag a semmivel egyenlő. De aki tudja, hogy az elhívás birtokában mit jelent csendben várákozni az tudja, hogy a várákozáshoz kell annyi lelki erő és engedelmség mint a tényleges aktív munkához.

Várákozni azért is kellemetlen, mert a kudarc látszatát ébreszti. Azt is mondhatják sokan, kik ellenségei a külmisszióknak, hogy ime annyi energia sincsen, hogy egy misszionárius elinduljon. Ez a passzivitás, stagnálás és várákozás nemcsak az emberek, hanem az Isten csödjé is a magyar misszióban — mondják a hitetlenek. Ha nem tudnánk, hogy ezzel a váddal illeték az Úr Jézus megváltói művét és kereszthalálát, és ha nem tudnók, hogy a világ minden időben ellensége volt Isten munkájának és ezen a téren az eredményeket nem lehet emberi mértékkel mérni, akkor talán komolyan elcsüggesztene ez a várákozás. De mert tudjuk, hogy Kunos Jenő rajtunk kívül álló okoknál fogva nem indult el Kinába és a sok jelentkező, rajtunk kívül álló akadályok miatt maradt itthon ebben az esztendőben és főleg azért mert tudjuk, hogy a misszió nem emberek és kegyes hívők akarása, hanem az élő Isten munkája „azért a reménységben tántoríthatatlanul kitartunk.” Kitartunk a reménységben, mert a misszió mindig küldetés, az ember részéről mindig engedelmség. És ha Istennek az a célja, hogy mi várákozzunk, akkor abban bizonyára rejtett áldások nyugodnak az ő munkája érdekében. Az Úr tudja miért ad minden ember életébe gátakat és akadályokat. Mi csak azt tudjuk, hogy akik Isten szeretik, azoknak minden javukra van. A várákozás is.

A várakozás mindig a belső tisztulás ideje. Az összetörtetés, a felkészülés, az egyedül Istenre való támaszkodás, az egyéni csődök meglátása és a szolgálatra való teljes alkalmatlanság belátásának várakozási ideje. Ha igazi a várakozás akkor ezt eredményezi. De a várakozásnak van egy másik oldala is: a gyakorlati munka otthoni kezdete. A belmisszió értékelése, igehirdetés otthon. Hirdetett Kunst Irént az Isten másfél évtizedig várakoztatta és a szolgálatra tisztítgatta, ugyanakkor ő itthon felismerte feladatát és szolgálatot vállalt. Hirdette ott ahol tudta az Igét. Kunos Jenőnk is ezt teszi. Mikor világos lett előtte, hogy a kínai japán háború miatt nem indulhat el Kínába, azonnal megérezte, hogy neki munkát kell vállalni. S ha nem is jött haza szűkebb hazájába, de Finnországban hónapokon keresztül szolgál és hirdeti Isten igéjét, míg megnyílnak előtte a kapuk távol keletre.

A Misszióegyesület is várakozik. Nem akar Isten dolgaiban türelmetlenkedni. És nem akarja Istent siettetni. Amikor állandó imádkozása mellett minden lehetőet megtesz, hogy Isten elhívott szolgálói az ige erejével ébresszék a magyar gyülekezeteket, amikor áldozatkészségre buzdít mindenkit és az adományoknál nem akar szűkmarku lenni más nemzetek misszióinál, jól tudja mégis, hogy a mi feladatunk csak a plántálás, az öntözés, az Isten dolga pedig a gyümölcsözés és az ajándékozás. Minden mustármagnyi munka közben sem akarunk megfélemlkezni „a reménységről, melyről hitvallást is teszünk, mert hű az Isten aki ígéretet tett.”

A várakozási idő befelé fordította a tekintetünket. Csak azokon az ajtókon léptünk át, melyeket Isten nyitott ki a számunkra. A csendes munkát azonban így is észrevették. Némelyik püspök urunk meg is emlékezett évi jelentésében. Legyen szabad újra idéznem D. Kapi Béla püspök úr szavait: „Nagy hálát érzek a Misszióegyesület iránt, mely fáradhatatlanul dolgozik egyházunk missziói kötelességének teljesítésében és egybekapcsolja az egyháztól elválaszthatatlan belmissziót és a külmmissziót.” Amikor szívből megköszönjük a püspök úr elismerő szavait, végtelen boldogság tölti el a lelkünket, hogy észrevette és észrevéteai másokkal is azt a munkát, melynek minden porcikája Istent és egyházunk javát kívánja szolgálni.

Országos munka.

Első helyen említem meg a *népfőiskolát*, melynek megvalósítása sok-sok imádság és kérés valóráválása. Egy léleknek, Szenczy Gábor lelkésznek odaadó munkája, sok-sok ismerős és ismeretlen lélek összefogása, ezer és ezer fillér hullása, magyarok, de sokkal több finn testvérnek áldozatos szeretete életre hívta az első magyar népfőiskolát, a nagytarcsai Tessedik Sámuel evangélikus ifjúsági missziói intézetet. Már a neve is mutatja, hogy a missziót szolgálja, mert ezt tűzte a zászlajára. Istennek legyen hála, hogy az elmúlt hónap 23-án elhelyezést nyert az alapokmány és napok kérdése, hogy az intézet a Misszióegyesület keretében önálló szervezettel megkezdje munkáját. Reméljük és hisszük, hogy az intézet úgy a bel- mint a külmmissziói egyik gyújtópontja lesz, honnan sok-sok magyar ébredési hullám és missziói lélek fog elindulni Isten szőlőkertjébe. Nyugodjon az intézeten Isten áldása, a fáradozókra a munka feletti szent öröm, a mi lelkünkön pedig az intézet iránti féltő szeretet és gondoskodás, hogy ne hideg épületek, hanem meleg otthon és erős vára legyen a mi féltőn szeretett anyaszentegyházunknak. A népfőiskola lelkiépítése csak most kezdődik, álljunk hát mellé ne csak filléreinkkel, hanem érte égő és gondoskodó szeretetünkkel is.

Az elmúlt esztendőben kedves vendége volt a Misszióegyesületnek *Vapaavuori Tuure* finn lelkész, misszionárius és *Kunos Jenő* felavatott magyar lelkész testvérünk. Kunos Jenő elhivatásáról és életkörülményeiről már az elmúlt esztendőben alkalmam volt beszámolni és jelteni, hogy őt a Finn külmmisszió szándékszik kiküldeni Kínába Hunann tartományba. Elutazása előtt hazajött bucsutvenni a magyar gyülekezetektől, szüleitől, családi körétől. Nem jött egyedül. Magával hozta *Vapaavuori Tuure* finn afrikai misszionáriust, kinek áldott bizonyágtevései, élményei és Afrikáról elmondott történetei és énekei még mindig lelkünkben csengnek. Hat heti itt tartózkodás alatt fáradtságot nem kímélő utakat és szolgálatokat végeztek, 35 gyülekezetet látogattak meg, hol sokszor nem egy sem két, hanem négy-öt előadást is tartottak. (Kissomlyó, Győr, Kispéc, Felpéc, Tét, Érd, Kispeszt, Fót, Buda-

pest, Cegléd, Tiszafüred, Szentes, Hódmezővásárhely, Szeged, Makó, Nagylak, Mezőhegyes, Battonya, Pitvaros, Csorvás, Szarvas, Nyíregyháza, Hatvan, Nagytarcsa, Gödöllő, Óbuda, Angyalföld, Pró Christó diakgyűlés, Sárszentlőrinc, Szekszárd, Veszprém, Celldömölk, Gérce, Meszlen, Sopron, (Teol. Otthon.)

1938 február 21-én távoztak. Rajtuk keresztül megismertük egészen közelről a finn missziói munkát, annak nehézségeit, szépségeit és áldásait az afrikai munkamezőn. Vapaavuorin keresztül még jobban megszerettük finn testvéreinket, még szorosabb lett a kapcsolat, melyet rajta kívül Kunos Jenő szolgálatának köszönünk.

Kunos Jenő testvérünk akkor még azt hitte velünk együtt, hogy ez év tavaszán el tud indulni Kínába, ugyanabba tartományba, ahol Kunst Irén befejezte földi életét. De a még mindig tartó háború megakadályozta. Sokat foglalkozott azzal a gondolattal, hogy haza jön, és a várakozási időt itthon, segédlelkézi szolgálattal tölti el. Végül is amellet döntött, hogy a mutatkozó időt önképzésre és gyakorlati munkával tölti. Legutóbbi leveléből is olvashatjuk, hogy hónapokon és heteken keresztül utazik és hirdeti Isten igéjét Finnországban. Amikor az ő életére tekintünk Isten iránti hálánk újra és újra megsokszorozódik, mert az ő életében nemcsak az új munkást köszönjük Istennek, hanem a finn testvéreink szeretetét is, mellyel őt már második esztendeje körülveszik. A finn külmissziói társaságnak legyen szabad ezuton is hálánkat és köszönetünket tolmácsolni.

A Misszióegyesület második vendége *dr. J. Nelson Christananda* hindu misszionárius volt. Két ízben látogatott meg minket. Tavasszal hosszabb időt töltött itt, mikor is 57 gyülekezetet látogatott meg közel egy hónap lefordása alatt. Ily fárasztó utat valóban még misszionárius nem tett meg nálunk, aminek hisszük, hogy lelki áldásai is lesznek. Most ősszel 7 gyülekezetet látogatott meg, összesen 64 gyülekezetet. (Megyesegyháza, Magyarbánhelyes, Nagybánhelyes, Csanádalberti, Ambrózfalva, Hódmezővásárhely, Csorvás, Székerezény, Nyíregyháza, Sajókaza, Aszód, Domony, Csóvár, Gödöllő, Rákoskeresztúr, Balassagyarmat, Szűgy, Galgaguta, Uzd, Sárszentlőrinc, Szekszárd, Bonyhád, Baja, Kaposszekcső, Egyházaskozár, Kaposvár, Iharosberény, Szeptenek, Surd, Porrogszentkirály, Csurgó, Szarazd, Keszőhidegkut, Belecska, Pálfa, Csepel, Felsőgalla, Tatatóváros, Komárom, Bakonycsérnye, Székesfehérvár, Öskü, Veszprém, Celldömölk, Gérce, Győr, Bőny, Bálolna, Sopron, Budapesten: Luther Otthon, Fébé, Vár, Angyalföld, Deák-tér, Újpest, Fót, Nagytarcsa, Monor, Dombóvár, Kaposszekcső, Izmény, Kiskőrös, Soltvadkert és Kiskunhalas.) Erről a munkáról ő maga állapítja meg a következőket a bucsuzásakor kiadott levelében: „Rendkívüli szeretettel fogadtak és fáradztak munkám sikeréért.” Két utja alkalmával kb. 3000 pengőt gyűjtött offertóriumok, fényképek és könyvek által, mely összeget a Nemzeti Bank útján részben kijuttatott Indiába, részben 4 sátrat vett. Külön kiemeli a Fébé diakonissza egyesület vendégszeretetét és a 200 pengő adományát valamint az egyes gyülekezetekből hozzáérkezett adományokat.

Christananda több helyen elmondotta, most évi jelentésében is kitér arra, hogy az ő missziója hogyan jött létre. Tirupatiban a dán Petersen misszionárius munkája nyomán lesz a családja és ő maga is keresztyén. Noha az ő missziójuk csak 17 éves (1921) mégis 50 éves jubileumot ünnepelnek idén, mert Petersen 50 évvel ezelőtt halt meg Indiában 10 évi munkája után. Jelenleg 4 állomáson 12 férfi és női munkással dolgozik s az 50 éves emlékünnepre Petersen templomot és egy magyarházat szeretne építeni. A gyűjtött összeg természetesen csak részben fedezi ezeknek a házaknak és épületeknek kiadását, de erős hittel bízik, hogy tervük sikerülni fog.

Őszi missziói útját a közbejött operáció szakította meg, mely idő alatt a Fébé diakonissza egyesület vendége volt.

Magyarok iránti szeretete nem volt frázis. Mindig úgy emlegette hazánkat, mint második otthonát. Ezt az utolsó napokban azzal is bebizonyította, hogy innen vitt magával élettársát. Anti Ida kaposvári evangélikus leányban. Egész cselekedetét igyekezzünk az ő szemével tekinteni és imádkozunk, hogy élettársában úgy ő, mint az ő munkája segítő társát találjon.

Christianandával kapcsolatosan emlitem meg, hogy egyik füzeté „Isten kérdései“ a Misszióegyesület kiadásában jelent meg, mely minden példány-számban elfogyott.

Szolgálatára vonatkozólag mondja ki a közgyűlés a következőket: 1. A Misszióegyesület örömmel és szívesen rendezte meg Christiananda útiát. Útja bizonynal sok áldást és érdeklődést jelentett a misszió számára. 2. Ige-hirdetése evangéliumi és mindig hitvallásos volt. 3. Anyagi tekintetben Christiananda maga rendelkezett, minden összeget maga kezelte, a Misszióegyesület pénztárán az összegek nem futottak át. Az ő vallomása szerint a gyűjtött összeg közel 3000 pengő volt. 4. A Misszióegyesület tavasszal egy rend ruhával ajándékozta meg. Amikor a misszióegyesület Isten iránti hálával tekint minden szolgálatára úgyérzi, hogy a jövőben egyes misszionáriusok támogatását nem igen vállalja, mert az egyesület elkötelezve érzi magát Kunos Jenőn kívül a Lipcsei misszióknak és az Ukrán misszióknak.

A *Lipcsei Misszióval* fennálló kapcsolatunk változatlanul meleg és szoros. Összertartásunknak kifejezője volt az is, hogy a mi részünkről Danhausser László titkár képviselte az egyesületet a pünkösdi utáni lipcsei ünnepségeken és közgyűlésen. Titkárunk a megnyitó szeretetvendégségen kifejezte egyesületünk változatlan ragaszkodását és hűségét. Hasonló érzésekről újból és újból biztosított bennünket szeretetteljes üdvözléssel D. Ihmels igazgató úr is. A lipcsei misszió nehéz időköt él. Az állam rendkívül nehéz és szigorú rendeletei következtében komolyan gondolkodznak, hogy meddig tarthat még a misszió. A misszionáriusok anyagiak hiányában nélkülöznek. És az egyesületnek olyan módozatokhoz kell nyulni, melyek távol esnek a missziói eszközöktől. Aggodalmas és gondterhes közgyűlések egyike volt az idej. De ugyanakkor erősebben és hatalmasabban ébred fel az a felelősség az otthoni és kinti területekkel szemben. Élő reménységgel várakoznak és imádkoznak a munka erőteljesebb kiépítésére.

A Misszióegyesületnek budapesti vendége volt még *Papp János* windsori magyar lelkész is, ki egy előadásban felhívta a misszióegyesület figyelmét a határokon túl élő magyarokra és azoknak támogatására és misszionálására. Azt is hangsúlyozta, hogy míg a benszülőtt pogányok térítésén fáradoztunk, ne felejtjük el véreinket. A misszióegyesület tudatában van annak, hogy ha valakiket, úgy először a magyar hittestvéreinket kell segíteni, de ugyanakkor tisztázta azt is a vendég előtt, hogy az egyesület célkitűzése nem karitatív munka, hanem az evangélium hirdetése. Fájó szavainak egyesületünk azáltal is visszhangot ad, hogy erre a célra a lapban rovatot nyit és az adakozásra a figyelmet felhívja. Az összejövétel offertóriumát, kb. 40 P-t és több természetbeni ajándékokat nyújtottunk át. Egyben pedig kérem a közgyűlést, hogy tegye magáévá javaslatomat, forduljon közgyűlésünkön és az évi jelentésben keresztül egyesületünk az egyetemes gyűléshez és kérje az egyetemes egyházat hathatósabb támogatásra.

A jó barátságot ápoltuk *más magyar missziói egyesületekkel* is. A református külmisziói egyesület által rendezett ünnepélyeken képviseltük egyesületünket és ők is megjelentek ünnepélyeinken. Az elmúlt hónapokban érkezett haza az Üdvhadserög külmiszióáriusa, Pantea Erzsébet. Hét évi szolgálatát után félelv pihenőt töltött itthon. Első budapesti előadásán, valamint a búcsú összejövételen képviseltem egyesületünket és útjára IV. Mózes 6, 24. igékkel kértem Isten áldását.

Az *országos gyermek és családvédelmi egyesület* az elmúlt 1937 esztendő okt. 24-én több hetes kiállítást rendezett a műcsarnokban. Erre a kiállításra a misszióegyesületünk is felszólítást kapott. Egy nagyobb tablonon kimutattuk, hogy mit tesz a magyar külmiszióegyesület gyermekszövetsége a pogány gyermekek megmentéséért.

Vapaavuori Tuure érdekes afrikai munkájáról az egyesület két *film-diapozitív*et készítettett, mely nagy érdeklődéssel járja a vidéki gyülekezeteket az egyesület vetítógépével. Ugyanebből a két filmből 3—3 tekerccsel megajándékoztuk a finn külmisziói egyesületet. A felesleges filmszalagokat az egyesület értékesíti. Amikor a sok-sok személyes szolgálatért mindenkinek köszönetünket fejezzük ki, nem feledkezhetünk meg arról a szolgálatról, melyet sajtónk végez a misszió érdekében. Legyen szabad azért e helyen is kö-

szöveget mondanom egyházunk minden folyóirat és hetilap szerkesztőségének, mely készséggel ad helyet missziói jellegű cikkeknek. A Harangszónak, a Kis Harangszónak, Evangélikus Eletnek és Keresztyén Igazságnak és a Fialatok Országútjának.

Itt kell megemlékeznem a mi folyóiratunkról is, a *Missziói Lapokról*, mely most futja a 25. évfolyamát, Németh Károly elnökünk szerkesztésében. A közvélemény szeretettel és örömmel veszi kezébe a jól és egységesen szerkesztett lapunkat, mely idén 1500 példányban jelent meg (100 több, mint az előző évben). A Missziói Lap csendes és hűséges szolgálatával összetartó kapocs a missziói barátok közt és útegyengetője annak a missziói gyülekezetnek kialakításában, mely minden misszionárius elengedhetetlen háttére. Evi összevétele: 2,469.68 P, kiadása 2,322.23 P, maradvány 147.45 P, vagyon 159.15 P. Az 1500 példányból Budapestre 205, Szarvasra 163, Nyíregyházára 95, Sopronra 81 példány jár. A kiadóhivatal lelkiismeretes és hűséges vezetője: Drenyovszky János vallástanító-lelkész.

Nagy szolgálatot végeztek a külmiszió érdekében idén is azok a *teológusok*, akik br. Podmaniczky Pál egyetemi tanár irányítása mellett több gyülekezetet kerestek fel vetített képes előadásokkal. Az egyetemes szemináriumi összejövetelen is foglalkoznak missziói szakkérdésekkel. Ezeket Podmaniczky Pál egyetemi tanár tart előadásokat. (Folytatjuk.)

A Biblia Kínában 1938-ban.

Alljon itt a kínai munkánk néhány epizódja részint a háború előtti boldogabb időkben, részint a háború napjaiból.

Pár hónappal a háború kitörése előtt nevezetes *Biblia-kiállítás* volt Peipingben. Protestánsok, római katolikusok és több tudományos intézet vezetői mind eljöttek és odaadással közreműködtek, hogy a kiállítást jelentős eseménnyé tegyék. Valószínűleg a Biblia az egyetlen Könyv a világon, amely együtt működésre bírta szólítani mindezen keresztyén és nem-keresztyén erőket, hogy támogassák azt, amit „Kína régi fővárosában páratlan próbálkozás”-nak neveztek el. A kiállítás legnépszerűbb darabja az a Biblia volt, amelyet Chiang Kai-shek tábornok használt fogságában. A Biblia minden kedvelője és az egyház minden munkása ihletet merített ebből a kiállításból, és „ezeknek a szívet derítő napoknak talán az volt a rendeltetésük, hogy megerősítsenek bennünket az elkövetkezendőkre.”

A japánok Peipinget 1937. július 29-ikén foglalták el és a Társulat peipingi titkára ezt a rövid levelet írja: „Üzletünk ablakaiból voltunk szemtanúi, hogy Peiping, az „Északi Béke Városa.” Kína ősi fővárosa, a Kelet páratlan városa, a japánok kezére megy át. Tanúi voltunk a katonai okkupációnak és öt hónapig éltünk úgy ahogyan a harc vonal mögött élnek az emberek.”

Belső Mongoliából az a bámulatos hír érkezik, hogy abban a tartózkodó országban több mint egynegyed millió Biblia-rész kelt el. „Hogy ez a munka miféle ismeretlen utakon és mely sátorokban fog gyümölcsöt teremni, azt csak sejteni lehet. Csodálatos és nagy horderejű fejlődést jelent az, hogy egy hankai olajkereskedő teherautót adományozott. A modern találmány még Mongoliában is lehetővé tette, hogy nagy távolságokat járjunk be autóval és eljussunk korábban eldugott helyekre. Az ellenségeskedés kezdete előtt Almblad és felesége jártak ezen az autón s az elért siker legmerészebb reményeinket is felülmúlta. Ez a motorkocsi, amely a lónak és a tevének a helyébe lépett, lehetővé teszi, hogy több sátorhoz és zarándokhoz jussunk el, mint bármely más módon lehetséges lett volna.”

A kínai főtitkár jellemző módon csak röviden tesz jelentésében említést a *Shanghaiért* vívott rettenetes harcokról és azokról a szívtépő tapasztalatokról, amelyekben neki és munkatársainak a város lakosaival együtt része volt. „Küszöbünk elé hozta a tragédiát és új problémák elé állított bennünket a Biblia ezer felé expediálásában. Szemtől szembe kerültünk a menekültek és a sebesült katonák gyámolításának feladatával is.”

Hankauban a háború kitörése bonyolult helyzetbe hozta a titkárt. Az egész raktáron levő készlet hamarosan elfogyott és amikor Shangaiból lehetetlen volt új szállítmányt kapni, helyben nyomtattak 50,000 evangéliumot. Mikor Hankau megtelt menekültekkel, sokan mikor rájöttek, hogy Bibliájukat otthon hagyták, felkeresték a Középponti Biblia-Házat és új Bibliát szereztek. Sokszor hallott megjegyzés volt: „Biblia-olvasás nélkül nem tudunk ellenni.“

Délkinában a háború előtt igen szép kilátások kecsegtettek. A nagy városokon őszinte és erős volt a munka fejlesztésére irányuló igyekezet; olyan társadalmi bűnöket, mint a szerencsejáték és az ópium-szívás, elnyomtak; az „Új Élet“-mozgalom megindult; úgy látszott jobb napok következnek Kínára. „Azonban japán-kínai háború kitörése lelohasztott minden reményt és majdnem minden álmunkat széjjelfoszlatta. Birodalomszerte elhatalmasodott kémrögeszme és az a híresztelés, hogy hazaárulók megmérgezik az ivóvizet és az élelmiszereket, kolportőrjeink életét veszélyeztette és komolyan gátolta a munkát a belső tartományokban.“

Az első légi támadás 1937. augusztus 31-ikén érte *Kantont* s attól fogva a félelem és a gyanu növekedett. (Kantont most, 1938. október második felében foglalták el a japánok. Fordító.) Szeptember közepén már a lakosság fele elhagyta a várost és a vidékre költözött. A Biblia-Társulat munkáit illetően ez a helyzet nem volt éppen eszményinek nevezhető, azonban, jóllehet a Bibliák és Ujszövevények forgalma megcsappant, az egyes bibliai könyvek árusításában emelkedés volt.

Mandzsukuoba a Biblia-Társulat 1882-ben küldte első képviselőjét. A kezdet igen szerény volt. Raktárunk nem volt és csak néhány evangélium-rész került kiosztásra. De csakhamar négy kínai kolportőrünk volt akik hűség és buzgó embereknek bizonyultak. Az egyik negyven évig áll a Társulat szolgálatában, a másik pionír munkát végzett Kirin tartományban és később a seoli (Korea) első Biblia raktárunk vezetője lett. Vessük egybe ezt az apró kezdetet a tavalyi év eredményeivel, amikor az egész ország területén 883.000 példányt adtunk el, 250,000 példánnyal többet, mint a megelőző évben!

(A Brit és Külföldi Bibliatársulat most megjelent „Bread“ („Kenyér“) c. jelentéséből.)

Missziói imaóra.

1938. évi jelmondatunk: „Az én Istenem be fogja tölteni minden szükségteket az Ő gazdagsága szerint dicsőségesen a Krisztus Jézusban.“ (Fil. 4, 19.)

A Misszióegyesület tagjai és a misszió barátai minden hónap második keddjén, tehát most: *december 13-án*, missziói csendes órát tartanak. Vagy csoportokban, vagy ha erre nem nyílik alkalom magánosan.

Decemberi (ádvénti) imaóránkon legyen elmélkedésünk tárgya: az *Ur Jézus Krisztus eljövetele*.

„Mikor pedig eljött az időnek teljessége, kibocsátotta Isten az ő Fiát, aki asszonytól lett, aki törvény alatt lett. Gal. 4, 4.

„Várjuk ama boldog reménységet és a nagy Istennek és megtartó Jézus Krisztusunknak dicsősége megjelenését.“ Titus 2, 13.

„Imhol jó néked a te királyod.“ Máté 21, 5.

Minden azon fordul meg és függ, hogy a Krisztus eljött testben. Az időnk teljessége mindenkinek akkor van itt, amikor a Szentlélek megnyitja szívét s hiszi, hogy Krisztus eljött, Szentlelkében velünk és bennünk van és munkálkodik s ahogyan eljött egykor szegénységben, el fog jönni dicsőségben és hatalomban. Második eljövetele előtt minden népnek meg kell hallani az örömezenetet a golgotai keresztfán beteljesült váltságról. A hívő keresztyén, amikor Krisztus dicsőséges eljövételén elmélkedik, okvetlenül reabukkan a missziói parancsra és a missziói elkötelezettségre. A Krisztust váró s eljövételére készülő keresztyénség nem lehet más, mint misszionáló keresztyénség. A dicsőséges eljövétel reménye hatalmas ösztönzés a missziói munkára. Minél erősebben él bennünk a hit, hogy a Király jön, annál erőteljesebb lesz ennek

a hitnek gyümölcse, a missziói munka is. Az ádventi hetekben gondoljunk sokszor Urunk dicsőséges eljövetelére, hogy serkentsen ernyedetlen, odaadó munkára.

Adjunk hálát: Isten legdrágább ajándékáért: egyszülött Fiáért. Hogy időt és alkalmat ad az eljövendő Krisztus fogadásához előkészületre. Mindazért az örömért és szeretetért, amit karácsony ünnepe tartogt számunkra. Hogy Kúnos Jenő munkába állását a közel jövőben lehetővé teszi.

Kérjük Isten: hogy az új egyházi esztendőtt tegye áldottá és gyümölcs-termésben bőséggé egyházunk, gyülekezetünk, családnak életében. Hogy az ádventi hetekben irányítsa szívünket és elménket az eljövendő Krisztusra. Hogy Kúnos Jenő utazását tegye szerencsésé. Hogy adjon a nemzeteknek igaz békességet s az emberek szívébe jóakaratot. Hogy az isteni kegyelem legyen minden törekvésen, amely a Krisztus ismeretének terjesztését célozza.

Ima: Mindenható Isten, aki úgy kormányoztad gondviselő bölcseségeddel a világot, hogy minden korszakot előkészítővé tettél egyszülött Fiad eljövetelére, készítsd el szívünket dicsőséged fényére és áldásodnak teljességére a Jézus Krisztusban. *Amen.*

Mennyei Atyánk, add, hogy egyszülött Fiad tiszta és szent gyermekkoráról s a gyermekek iránti szeretetéről való emlékezésünk indítson bennünket minden gyermek iránti szeretetre és megbecsülésre. Ints vigyázatra, hogy meg ne botránkoztassuk a kicsinyeket; adj a szülőknek sok türelmet, hogy szeretettel neveljék gyermekeiket és taníts bennünket, hogy olyanokká legyünk, mint a kisgyermek. A Krisztusért. *Amen.*

H I R E K.

Köszönetnyilvánítás. A Misszió-egyesület közgyűlése és tanácsa hála-köszönetet mondott özv. Gáncs Aladárnak az iratterjesztésben kifejtett buzgó és eredményes működéséért.

A budapesti imaórán november 8.-án Danhauser László titkár beszámolt a főtí konferenciáról. Irásmagyarázatot tartott Fancsal József Olivér tiszakerületi püspöki titkár Janos 16, 32—33. alapján.

A Misszióegyesület jubileuma. Misszióegyesületünk 1909. február 2.-án alakult meg Pozsonyban. Fennállásának 30-ik évét Isten iránti hála-vel Budapesten, 1939. február 2.-án készül Egyesületünk megünnepelni. Nagyobb ünnepélyt azonban most nem tartunk.

Tisztújítás a Misszióegyesületnél. A Főton tartott közgyűlés választása alapján a Misszióegyesület tisztikara és tanácsa a következő: Tí. elnök: Scholtz Ödön, elnökök: dr. Molnár Gyula és Németh Károly, titkár: Danhauser László, pénztáros: Rimár Jenő, ellenőr: Antal Károly, jegyző: Zászkaliczky Pál, a Misszió Lapok kiadóhivatalának vezetője: Drenyovszky János, a Misszió Lapok szerkesztője: Németh Károly, az iratterjesztés vezetője: Törda Gyula. A tanács tagjai: Bakay Péter, Bárdy

Ernő, Broschko G. A., Fábian Imre, Kello Gusztáv, dr. Kneffel József, Marcsek János, vitéz Muray Endre, Harmati Béla, Morhács Márton, Németh Gyula, Nitschinger János, dr. báró Podmaniczky Pál, Szabó József, Turmezei Sándor, Turóczy Zoltán, dr. Zelenka Frigyes; pótagok: Berzsényi-Janovits Miklós, dr. Bertha Benő, Borgulya Endre, Hulvej István, Hüttl Armin, dr. Hilscher Zoltán, Fancsal József Olivér, Király Lajos, vitéz Sréter Ferenc, dr. Seberényi Lajos Zs. — A Misszió Gyermekező-vetség országos vezetője: Turmezei Sándor, az egyházkerületi vezetők: a bányai kerületben Jávor Pál, a dunáninneni kerületben Harmati Béla, a dunántúli kerületben Rácz Sándor, a tiszai kerületben Turmezei Sándor. — A reformátusokkal közös bizottság tagjai: dr. Molnár Gyula, Németh Károly, Broschko G. A., Danhauser László, Kello Gusztáv, dr. Kneffel József, Morhács Márton, Rimár Jenő, Turóczy Zoltán, dr. Zelenka Frigyes.

Kérelem. Bizalommal megkérjük azokat, akiknek a Misszióegyesület történetére vonatkozó adatok vannak birtokukban, sziveskedjenek azokat Danhauser László egyesületi titkárnak (Budapest, VI., Bajza-u. 45.) rendelkezésére bocsátani.

Tanácsülés. A Misszióegyesület tanácsa november 9.-én Budapesten ülést tartott. Jelen voltak: dr. Molnár Gyula, Németh Károly, Broschko G. A., Danhauser László, Zászkaliczky Pál, Király Lajos, Németh Gyula, Drenyovszky János, Kello Gusztáv, Bakay Péter, Marcsék János, dr. Zelenka Frigyes, dr. Bertha Benő, dr. Szeberényi Lajos Zs., továbbá Hering János, Bonnyai Sándor és Szenczy Gábor. Az ülés tárgyalta az egyetemes közgyűlés elé terjesztendő jelentést, a február 2-iki jubileumi ünnepély előkészítését, a Külmissziói Káté, a Külmissziói Enekeskönyv és a Misszióegyesület történetének kiadását. Örömmel vette tudomásul a tanács, hogy Bonnyai Sándor és Wagner Aurél KIE-titkárok az általuk meglátogatott gyűlésekben és ifjúsági egyesületekben a Missziói Gyermekszövetségek ügyét is felkarofák. — Tárgyalta továbbá a tanács a Gáncs Aladár emlékkönyv ügyét, amelynek sajtó alá rendezésével, illetőleg megírásával Scholz László bízott már korábban meg.

Lelkészek figyelmébe ajánljuk, hogy vízkereszt ünnepre litografált külmissziói programanyagot bocsátunk közre csekély ellenértékért. Lesz benne néhány igehirdetési vázlat, egy két általános vagy szakkérdéssel foglalkozó előadás, költemény és színdarab, vagy ezekre való utalás. Részletes tartalmát az egyházi újságokban közöljük. A megrendelést és igényt kérjük idejében bejelenteni a titkárnál: Danhauser L. Bajza-u. 45.

Rövid hírek. Az adiszabebai (Abesz-zínia) protestáns kolónia felszentelte a renovált evangélikus főtemplomot; a templom helyreállításának költségeihez az olasz állam is hozzájárult. — A kilimandszarovidéki német iskolaegyesület a Lipcsei Missziótól kért egy misszionáriust egy német iskolához vallásitanítónak. — Németországban a Gyermekistentiszteletek és Vasárnapi Iskolák Birodalmi Szövetsége, mint szakszövetség csatlakozott a Belmisszió Központi Bizottságához. — A németországi bibliatársulatok évenként kb. 1 millió példányban terjesztik a Bibliát és annak egyes könyveit. A württembergi bibliatársulat dr. Röhr lelkész fordításában kiadta szuaheli nyelven (Afrika) a Bibliát, amely kiadás 9000 példányban fogyott el. — A 3 és fél mil-

lió szudétanémetek tulnyomó része róm kath. vallású; csupán 140.000 közülök az evangélikus. Egyetlen gyülekezet sem idősebb 150 évesnél; a Habsburgok szörnyű elnyomása idején Csehországban és Morvaországban a reformáció teljesen elpusztult.

Külmissziói Kézikönyv. Irta: Virág Sándor. Kiadta a Magyar Református Külmissziói Szövetség. 120 oldal, ára 1.50 P. Rendkívül fontos segédkönyv mindazok számára, akik a külmissziót közelebbről akarják megismerni. Tájékoztatót nyújt a külmisszió elvi kérdéseiről és történetéről. Megismertetjük a pogány népek vallását és a közöttük folyó külmissziói munkát. Számos külmissziói történet, illusztráció teszi rendkívül érdekessé ezt a fontos külmissziói könyvet. Megrendelhető a kiadóánál: Budapest, IX., Kálvin-tér 8. II. em.

Észak-Amerika. Az Egyesült Államokban élő indián törzsek csekély kivétellel elfogadták a keresztényiséget. Arizona, Új-Mexikó és Utah államokban él mintegy 45.000 navajo indián, ezek évszázadokon keresztül elutasítottak maguktól minden missziói munkát és még ma is tartják régi vallásukat.

Oroszország. Az „Evangelische Deutschland“ így ír a szovjetországi egyház helyzetéről: „Jaroslawszkij, az istentelenek szövetségének vezetője újból panaszolja azt, hogy a vallásellenes harcnak nem volt meg a kívánt eredménye. Bár az istentelenek tevékenysége megketőződött, az orosz nép még mindig folytatja a „vallás ópiumá“-val való táplálkozást. Vándorló papokat és szerzeteseket állapítottak meg különböző vidékeken. A lakosság rejteti és védi őket a hatóságokkal szemben. Moszkvában is majd mind egyik lakásban vannak szentképek. Vannak gyárak, amelyekben titokban egyházi szereket gyártanak, ezeket túlhalmozzák munkával.“

Madrai missziói konferencia december elején kezdődik. Az északi államok 12 képviselőt küldenek oda. Ez a nagyszámú képviselő azért fontos, mert az északi evangélikus egyházak missziója mindenhol az élő Ige hirdetését helyezi előtérbe, míg az amerikai és angol misszió nem egyszer a gyakorlati oldalra helyezi a fő súlyt és így az iskolai és kórházi munka nagyobb teret foglal el, mint amaz. Nagy a veszélye annak, hogy a misz-

szíó lényege, az evangélium hirdetése félre tolódik. Félő, hogy a németek, akik ugyan azon az állásponton vannak, mint az északi evangélikus egyházak, nagyon gyengén, vagy egyáltalán nem tudják magukat képviselni. Dél-Afrikából Alho Viktor finn misszionárius utazik a konferenciára, aki a délafrikai egyházakat képviseli. Az ő költségeit a Nemzetközi Missziói Tanács fedezi. Ott lesz dr. Paunu Uno is, a finn missz. társulat igazgatója is, akinek költségeit a helsinki gyülekezetek fedezik. — Okunk van imádságainkban megemlékezni erről a konferenciáról is, pl. a következő missziói imaórákon.

Abesszinia. A Hermannsburgi Misszió írja évi jelentésében, miután jelentette különböző munkatársak vizsztatését a missziói munkamezőre: „Hogy ez a kiküldetés lehetséges volt, mutatja, hogy a megváltozott politikai viszonyok semmiképpen nem állnak munkánk útjában, amint attól sokszor féltünk. Mivel mindkét misszionáriusnak, Wassmannak és Hornostelnek megengedték a vizsztatését az ország belsejébe, remélhetjük, hogy újból fölvehetjük a megszakított munkát. Az esős évszak végeztével, körülbelül szeptemberben szándékoznak elindulni az ország belsejébe... Nem tudjuk, hogyan alakulnak a dolgok, egészen leteleshük Isten kezébe.“

Uganda. Az Ugandában lévő missziói munka hatvan éves főnnállásra tekinthet vissza. Az első misszionáriusok 1877-ben jöttek a partvidékről az ország belsejébe. Most hetven bennszülött lelkész áll az ugandai protestáns egyház szolgálatában. Ma nagy székesegyház áll ama hely közelében, ahol az első időkben számos keresztyén szenvedett vértanuhalált. A jubileumi ünnepre üdülőthont alapítanak misszionáriusok és bennszülött lelkészek számára. Külön evangelizációs összejöveteleket tartanak az összes kerületekben, szeptemberben pedig ünnepélyes hálaadó istentiszteletet tartanak a székesegyházban.

Tambaram. (India.) A tambaram-i keresztyén kollégium, ahol ez év végén a missziói világkonferenciát tartják, egyike a legnagyobb keresztyén kollégiumoknak egész Indiában. Az indiai kormány 390 acra nagyságú telket adott ajándékba, amikor az iskola föl akarta építeni új épületeit.

Tambaram nagyon szép vidéken van. Az ujonnan épített vasutal felóra alatt el lehet érni Madrasból. Délindia fővárosából. 450 diáknak van hely három nagy épületben, továbbá szobák a tanítók és a szolgaszemélyzet részére. Azonkívül vannak pompás előadótermek, tanulószobák, könyvtár és olvasószobák, valamint pompás, nagy sportterek. A tanárok világi elszórtan állnak a szép környéken.

Kunos Jenő írja november 17-ikéről: „Tegnap Paunu igazgató úr arról értesített, hogy az indulásunk napja sokkal közelebb van, mint eddig gondoltuk. Ugyanis január 2-ikán kezdődik Pekingben kínai nyelvkurzus és arra elküldenek engem is. Az indulás pontos ideje még egészen bizonytalan és az is, hogy merre megyünk. Három lehetőség van: 1. a leggyorsabb Szibérián keresztül; 2. a leglassabb Suez-Indiai Óceánon át, de ez a legolcsóbb; 3. Amerikán keresztül gyorsabb, mint az előbbi, de jóval drágább; ennek előnye az, hogy üdvözölhetnénk a finn és magyar evangélikus gyülekezeteket. Az első esetben valószínűleg csak Karácsony után indulnánk míg a két utóbbiban mindenesetre Karácsony előtt. Ha Szibérián keresztül megyünk akkor velünk tart egy orvos házaspár is (szintén misszionáriusok, a feleség is orvos). A férfi jól tud oroszul, németül és angolul, úgyhogy nyelvi tekintetben könnyebb lenne a helyzetünk.“ — Kunos Jenő kéri a misszió barátait, hordozzák az ő kiutazásának ügyét imádságaikban.

Tibet. Tibet lassankint jobban megnyílik a külvilág számára. Lhasát, az ország fővárosát és a Dalai Láma székhelyét ma már elektromos fény világítja, ezt tibeti elektrotechnikusok rendezték be. Fáradhatatlanul dolgoznak azon is, hogy Tibet jobban megnyíljon az evangélium üzenete számára. A teljes Biblia elkészült tibeti nyelven. Misszionáriusok egész sora dolgozott a fordításon, különösen egy, a herrnhuti testvérközösséghez tartozó tibeti lelkész segítette a munkában.

Gyűjtünk kötszereket! Akik halották Vapaavuori finn misszionárius előadásait, bizonyára emlékeznek az afrikai betegségekről mondott szomorú megállapításaira. Csak az ő álmolásán naponta 60—70 beteget részesítenek gyógykezelésben. Annak

idején Vapaavuori azt kérte, hogy mi magyarok segítsünk a szegény betegeken kötszerekkel. Egy ilyen kötszer csomagot szeretnénk küldeni Afrikába karácsonyi ajándékkul s mindenkit, aki hozzá akar járulni adományukhoz, szeretettel kérünk, hogy december 10-ig juttassa el adományát (gézt, gyolcsot, vattát, leukoplasztot, kinint, tisztára mosott tépést stb.) Danhauser László misszióegyesületi titkárhoz (Budapest, VI., Bajza-u. 45.) aki azt Afrikába továbbítja.

Trauschenfels Elza, a FÉBÉ diakonissza anyaház főnöknője az Úr akaratából elköltözött tőlünk. Az Úr Jézus Krisztusnak alázatos, szelíd és buzgó szolgálója volt. Emléke legyen áldott közöttünk s nemes példája vezessen el sokakat az odaadó és buzgó szolgálatra!

Szabad vallásgyakorlat Kelet-Afrikában. A november 16.-án érvénybe lépett olasz-angol egyezmény egyik melléklete a szabad vallásgyakorlatról és brit vallási intézmények Kelet-Afrikában való szabad működéséről intézkedik.

Töltéssy Zoltán leveleiből csinos kiállítású regénynyomó papiroson nyomott 32 oldalas füzet jelent meg a Soli Deo Gloria kiadásában. Töltéssy Zoltán az ifjúsági munkák olyan hatalmas erejű kiépítője volt egyházunk életében, hogy levelei ma is nagyon sok áldott üzenetet tartalmaznak. Töltéssy Zoltán levelei Kiss Barnabás dr. tiszteletbeli főszolgabíró előszavával jelent meg, 20 fillérért a Soli Deo Gloria Szövetség Budapest, IX., Kálvin-tér 8. címén megrendelhető. Nagyobb példányszám rendelésénél árengedmény.

Kimutatás

a Magyarhoni Ágostai Hitvallású Evangélikus Misszióegyesület pénztárába
1938. október 23-tól november 22-ig beérkezett összegekről.

Tagdíjak: Podhradszky János Torda 1936—38: 9 (3), Turmezei János Gércse 37—38: 6 (2), Torda Gyula Domony 1937: 3 pengő.

1938-ra: Budapestről: D. Dr. Raffay Sándor 3 (1), Magócs Károly 3 (1), Molnár Ilona 3 (1), Mühsam Eliz 3 (1), Danhauser László 3 (1), Morhács Márton 3, Bp. Rákóczi-úti egyház 3, Kellő Gusztáv Szarvas 3, Drenyovszky János Kispeszt 3 pengő.

Offertórium: Bpest Rákóczi-úti egyház 2.62, Üllői-úti külm. óra 3.30, Tokaji egyh. 1.71, Somogyi egyházm. 38, Veszprémi ehm. 56.61, Soproni alsó ehm. 33.32, Kemenesaljai ehm. 53.93, Soproni felső ehm. 47.64, Vasi közép ehm. 52.78, Külmisziói Tbs. 99.30, Győri ehm. 41.29, Zalai ehm. 10.93 pengő.

Adományok: Budapestről: Mühsam Eliz 8, özv. Vásárhelyi Dezsőné 3, Gerhát Sándor Galgaguta 10, Rác Sándor Mészlen 1, Névtelenül 1, Szarvasi fiókegylet az indiai bibliás-

asszony eltartására 82.02 pengő.

Perselygyűjtés: Budapestről: Köhler Jolán 54.40, Angyalföldi bibliakör 12.75, Spisák Lilla diak. Nyiregyháza 6, Enyedi Irma Kispeszt 3.38, vitéz Dávid Andrásné Tokaj 2.60 pengő.

Gyermekszövetség gyűjtése: Apostagi vas. isk. 3, Turmezei Pál Tokaj 1.04 pengő.

Bélyegért: Pestszentlőrinc 4.48, Tokaj 3.23, Szabó Lóránt tanítványai Szeged 30.74, Hódmezővásárhely 2, Nagylak 2.50, Nagyrév 2.80, Nagybánhegyes 27.72, Szeged 5.68, Csanádalbertyi 1.60, Ambrózfalva 2.90, Tiszaföldvár 13.92, Csépa 1.04, Battonya 2.76, Magyarbánhegyes 3.36, Szentes 1.52, Pityvaros 8 pengő.

Kínai misszióra: Budapestről: Zarándi Attila 1, Rimár Jenő 2 pengő.

Árva javára: Zarándi Attila 1 P.

Népfőiskolára: Gerhát Sándor Galgaguta 10 pengő.

Missziionsglockera: Sztik Gusztáv Csanádalbertyi 1 pengő.

Rimár Jenő pénztáros,

*XIV. Gizella-ut 28. fsz. 1
Telefon 2-97-189:*

Budapest, 1938. október 22.-én.

Csekkszám: 16.188.